

VERTROUWELIJK

Bijlage

*ps. 3082
3-1-66*

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT

november 1965

No: 23

ALGEMEEN

Van 17 t/m 30 november werd tenslotte in Rio de Janeiro de omstre-
den buitengewone vergadering van O.A.S.-landen gehouden. Venezuela
woonde deze vergadering niet bij. Door de vergadering werd besloten
wijzigingen te brengen in het handvest van de O.A.S. Hiertoe werden
een aantal richtlijnen vastgesteld, welke door de speciale voorberei-
dingscommissie die in februari 1966 in Panama bijeen zal komen, zullen
worden uitgewerkt tot concept amendementen teraanbieding aan de vergade-
ring van O.A.S.-ministers van buitenlandse zaken, die in juli 1966
in Buenos Aires zal worden gehouden.

Indien de amendementen worden aanvaard door deze vergadering,
zullen zij nog moeten worden bekrachtigd door de onderscheidene parle-
menten der lid-staten.

Voorgesteld wordt o.m. om jaarlijks een inter-Amerikaanse confe-
rentie te houden. De grondslagen van de Alliance for Progress zouden
moeten worden opgenomen in het handvest. Grotere samenwerking op het
gebied van handel wordt gesuggereerd, terwijl de vergadering zich uit-
sprak voor een gemeenschappelijke markt voor Latijns Amerika. Een
drietal raden - rechtstreeks verantwoordelijk aan de algemene inter-
Amerikaanse vergadering - moeten in het leven geroepen worden; te
weten een sociaal/economische, een cultureel/wetenschappelijke en een
politieke raad.

Op de conferentie werden over het algemeen de controversiële
kwesties zoals non-interventie en de permanente vredesmacht vermeden.
Voor wat betreft deze twee onderwerpen werd tussen de Verenigde Staten
en Colombia overeengekomen dat het eerste land zijn resolutie betreffen-
de de vredesmacht zou intrekken, terwijl het laatste de non-interventie
zou laten rusten. "Off the record" vormden de beide problemen echter
de meest belangrijke onderwerpen van bespreking.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

De afgelopen maand is de situatie in de Dominikaanse Republiek iets verbeterd. De ironie is dat dit grotendeels te wijten is aan een poging om de voorlopige regering van Hector GARCIA GODOY omver te werpen. De vooruitzichten op succes waren zo gering dat zelfs door-gewinterde staatsgrijpers als IMBERT en de fel rechtse Rafael BONNELLY besloten hun handen in onschuld te wassen. De militaire leiders met RIVERA CAMINERO aan het hoofd, veroordeelden de coup, en de O.A.S.-vredesmacht was behulpzaam bij het neerslaan van de kortstondige rebellie in Santiago de los Caballeros. Bij gebrek aan zwaarder geschut werd de rechtse politicus, Tomas ALCIBIADES ESPINOSA door de samenzweerders de leiding toevertrouwd.

In de Amerikaanse pers werd de samenzwering in een belachelijk daglicht gesteld. Toch zou het niet de eerste maal geweest zijn dat een politiek kaartenhuis door een op zichzelf niet noemenswaard incident ineen stortte.

Het belachelijke in dit geval lag niet zozeer in de opzet als wel in het falen. Omgekeerd zou men van een regering niet verwachten dat het zich op de borst zou slaan wegens het bedwingen van een amateuristisch opgezet opstandje. Toch heeft het voorlopige bewind redenen om dit te doen. Het heeft zijn positie door het gebeurde psychologisch aanmerkelijk kunnen versterken, omdat het zowel van zijn eigen militairen als van de O.A.S. steun heeft ontvangen.

Een en ander betekent uiteraard niet dat de militairen vrede hebben met de status quo, noch dat de oude oligarchie zal ophouden met stoken.

GARCIA GODOY heeft de verkiezingsdatum op 1 juni 1966 vastgesteld. Het is mogelijk dat Juan BOSCH zich niet kandidaat zal stellen voor de P.R.D., indien men zich aan deze datum houdt. Immers, BOSCH beschouwt zich nog altijd - en wel tot december 1966 - als de ware president van het land. Vóór die datum zou hij, naar verluidt, niet willen meespelen aan het spel der verkiezingen. BOSCH is een man van gedetailleerde principes.

Terwijl het moeilijk is voorspellingen te doen in de verwarring die nog altijd in het land heerst, zijn een aantal zaken duidelijk - indien de Dominikaanse militairen zich verzekerd kunnen voelen van een verkiezingsoverwinning van BALAGUER, dan zullen zij Hector GARCIA GODOY niet trachten te wippen. Doet BOSCH mee en ziet het er naar uit dat hij een goede kans maakt om het presidentschap wederom in de wacht te slepen, dan zullen de Dominikaanse militairen - wellicht zelfs met een goedkeurende knik van de Verenigde Staten - een reden vinden om de "orde te herstellen" en het "land te redden".

- als BOSCH deelneemt aan de verkiezingen, dan heeft BALAGUER niettemin een hele goede kans. De identificatie van BOSCH met het links extremisme, zal BALAGUER een groot aantal stemmen leveren van kiezers die onder andere omstandigheden een "tussen-keuze" zouden hebben gemaakt. Velen die eigenlijk van BALAGUER weinig moeten hebben, zullen hem waarschijnlijk toch - tegen BOSCH - steunen. Christendemocraten, kleine centristische groepen en gematigde socialistten, zullen bij een polarisatie tussen BOSCH en BALAGUER niet aan hun trekken komen.
- de verkiezing van BALAGUER, die dus waarschijnlijk lijkt, zal slechts uitstel van executie kunnen betekenen in een land dat er zo langzamerhand aan toe moet zijn de erfenis van TRUJILLO te liquideren. Ongeacht de grootte van zijn electorale overwinning, zal BALAGUER slechts regeren bij de gratie der militairen. Een hernieuwde aderlating, die het recente conflict in hevigheid zal overtreffen, ligt in het verschiet.

De verwijdering tussen MIOLAN en de P.R.D. is nu bekrachtigd door zijn roeyement uit de partij. MIOLAN gaat in zijn eigen woorden voort "het caudillo-complex van de P.R.D. te bestrijden". Zoals reeds eerder in een M.O. werd gesteld, zal MIOLAN zijn vroegere medestrijder BOSCH veel afbreuk kunnen doen. Hieraan ware een onzekerheidsfactor toe te voegen, met name, zo MIOLAN niet het slachtoffer wordt van een politieke moord. Dit is een gevaar waaraan nog altijd alle vooraanstaande Dominikaanse politici blootstaan. Het is een gevaar dat BOSCH een gewillige recipiënt van O.A.S.-protectie heeft gemaakt. MIOLAN heeft

zich door zijn houding tussen twee vuren geplaatst. Voor hem dreigt het gevaar nu van beide kanten. Zijn relatie met de Partido Reformista is nog steeds vaag. Zowel BALAGUER als MIOLAN trachten duidelijk de pro's en cons van een samenwerking tegen elkaar af te wegen.

VENEZUELA

Venezuela besloot tenslotte de inter-Amerikaanse conferentie in Rio de Janeiro uit te zitten. De mededeling van LEONI hieromtrent hield geen directe referentie aan de recente gebeurtenissen in Brazilië in. De Venezolaanse president zeide slechts, dat zijn regering "de algemene situatie in Latijns Amerika "niet" gunstig" vond voor het houden van de tweede buitengewone inter-Amerikaanse conferentie.

In Washington werd niet officieel gereageerd op het Venezolaans standpunt. Wel werd in Amerikaanse regeringskringen gewezen op de overeenkomst tussen de Venezolaanse beslissing en die van de regering van Costa Rica in 1954, toen dat land weigerde de toen in Caracas gehouden conferentie bij te wonen uit protest tegen het dictatoriale regiem van PEREZ JIMENEZ. De implicatie was dat Venezuela wel wat meer "real-politik" zou mogen bedrijven.

Door de ambassadeur in Washington, TEJERA PARIS en de minister van buitenlandse zaken IRIBARREN BORGES, werd (ten overvloede) wel gewezen op het feit dat Venezuela zich gebonden zal achten tot het nakomen van resoluties welke door de meerderheid in Rio zouden worden aangenomen.

De COPEI-jeugdorganisatie, J.R.C., heeft de nationale conventie besloten met de verkiezing van een nieuw bestuur. Met een heel kleine marge werd Abdón VIVAS TERAN, vertegenwoordiger van de radicale vleugel van de J.R.C., gekozen tot secretaris generaal. Negen van de elf bestuursfuncties kwamen echter in handen van de "gematigde" J.R.C.-ers. De conventie heeft een grote verdeeldheid onder de jeugdige Copeyanen aan het licht gebracht, maar heeft juist door de hevigheid der open

debatten de essentiële democratische tendens van de organisatie bevestigd. Immers, de felle meningsverschillen werden binnen de perken van parlementair gebruik gehouden, beide groepen kregen tenslotte vertegenwoordiging in het bestuur en de vergadering ging ordelijk uiteen.

Rafael CALDERA heeft zich - door zijn optreden in de conventie - kunnen verzekeren van de steun van de jeugdorganisatie, mits hij de positie van de gematigden op wie hij kan rekenen, niet verzwakt door de J.R.C. in haar geheel als onvolwaardige gesprekspartner te behandelen. Zoals reeds vorige maand werd betoogd, zal hij de door hem geformuleerde principes van vernieuwing en doorstroming waar moeten maken.

Terwijl de levendige politieke activiteit welke in Venezuela aan de dag wordt gelegd, in vele opzichten gezond te noemen is, heeft zij toch enkele verontrustende aspecten. De verkiezingen voor het presidentschap en de volksvertegenwoordiging zullen eerst eind 1968 worden gehouden en president en parlementsleden begin 1969 worden vervangen. Politiek Venezuela doet echter alsof dit evenement voor de deur staat. Dit is in de eerste plaats te wijten aan het reeds eerder gesignaleerde ontbreken van eenstemmigheid ten aanzien van de meest elementaire nationale doelstellingen, maar ook aan het feit dat de hieruit voortvloeiende onzekerheid zovelen ertoe verleidt kwaliteiten van leiderschap in zichzelf te ontdekken.

VILLALBA is begonnen zijn trouw aan de "amplia base" voorzichtig te kwalificeren. Dit is een voorspel tot het stellen van eisen. De interne stromingen in de Acción Democrática werden reeds eerder gemeld. Nu trachten de groepen die ideologisch tussen de regeringspartijen, c.q. COPEI en de militante links extremisten staan, te komen toteen verenigde partij van de "nationalistische revolutionaire beweging van links". Eerder werd al over de plannen van Domingo RANGEL en zijn min of meer gematigde aanhangers in de M.I.R. geschreven. Thans is het zover dat de "rechtervleugel" van de M.I.R. en de vroegere A.D.-oposición van RAMOS GIMENEZ, thans P.R.N., zich waarschijnlijk

zullen verenigen tot een nieuwe partij, P.R.I.N. geheten. Nog in twijfel is de deelname van de afsplitsing van U.R.D., HERRERA OROPEZA's V.N.P., en de onafhankelijke, c.q. F.D.P.-aanhangers van Wolfgang LARRAZABAL.

Een woordvoerder van de F.D.P. liet weten dat deze partij gaarne steun van welke zijde dan ook voor de kandidatuur van LARRAZABAL zou aanvaarden. HERRERA OROPEZA luchtte tegenover de pers zijn hart over de gruwelen van het "caudillismo". Deze schoen mocht LARRAZABAL aantrekken.

De reactie van COPEI over de pogingen tot hergroepering in de linkse oppositie was enigszins denigrerend. De COPEI-afgevaardigde, Hugo BRICENO SALAS, zeide dat een en ander zijn partij niet raakt. Hij vond het begrijpelijk dat enkele "snipper-partijen" zich lieten leiden door het beginsel dat eendracht macht maakt.

Toch is COPEI de politieke groepering die het meeste belang zou hebben bij een voortdurende versnippering van de linkse oppositie. Zij zou als enige kanshebber alsdan op een aantal perifere stemmen kunnen rekenen.

Uit het voorgaande blijkt wel dat de Venezolaan gefascineerd is door de democratische weg naar de macht. Dit is aanmoedigend. De activiteit die in eerstkomende jaren in luidruchtigheid zal toenemen is ook een goede uitlaatklep voor de spanningen welke vroeger steeds in de vorm van een golpe tot uitbarsting kwamen. Het gevaar schuilt in de opgewondenheid waarmede grote en kleine volksmenners ten strijde trekken. De spelregels zijn nog niet onaantastbaar en in een verkiezingsstrijd die zó vroeg al het stadium der openbaarheid bereikt, is de kans op ontsporen des te groter. Het wordt LEONI extra moeilijk gemaakt het zakelijke beleid te voeren dat voor het uiteindelijke slagen van het democratische experiment in Venezuela een onvermijdelijke vereiste is.

Het is in dit opzicht misschien wel het vermelden waard dat Arturo USLAR PIETRI, de leider van de F.N.D., bij zijn vertrek naar de Verenigde Staten en Europa voor een korte vakantie, door verslaggevers werd

geïnterviewd over zijn politieke plannen. Als enige onder de vooraanstaande politici die zich over de komende jaren hebben uitgelaten, wimpelde USLAR PIETRI alle journalistieke speculaties af met een zekere wrevel. "Wij hebben nog drie jaren voor de boeg", zei PIETRI, "en er moet veel werk worden verzet." Hij gaf te kennen dat er kort voor de verkiezingen nog tijd genoeg zou zijn om zich over kandidaten en coalities te beramen.

De extremisten hebben afgelopen maand in Venezuela weer enkele tegenslagen gehad. Een vrij groot aantal guerilla's gaven zich over aan de militaire opspoorders, een beraamde aanslag op het leven van LEONI kwam heel gauw aan het licht en de ontdekking van het wapenarsenaal in Caracas leidde tot meerdere arrestaties. Een poging om de regering te bekladden met het vermeend bestaan van een geheim concentratiekamp in de buurt van Barquisimeto, mislukte toen Edixon URDANETA - een infiltrant in de gelederen van de F.N.D.-jeugdbeweging - erkende dat zijn onthullingen hieromtrent fabricaties waren. In de F.N.D. voelde men zich na dit incident opgelaten, niet zozeer omdat infiltratie in haar gelederen was gebleken, maar omdat de partijleiding door haar lichtgelovigheid had getoond hoe klein haar vertrouwen in de Digepol was. De F.N.D.-fractie in het parlement kondigde een gedegen intern onderzoek aan en maatregelen om herhaling van ongefundeerde beschuldigingen door of namens de partij te voorkomen.

Een ontwerp wijziging van de Venezolaanse wetgeving op de immigratie zou in voorbereiding zijn. Voorvechter voor het afschaffen van de raciaal discriminatoire bepalingen in het toelatingsbeleid is de invloedrijke Japans-Venezolaanse zakenman, Séijiro YAZAWA. Terwijl zijn bemoeienissen vooral gericht zijn op de toelating van Japanners, zou een nevenaspect daar verluidt ook de opheffing van de discriminatie tegen negroïde immigranten kunnen zijn.

CUBA

Als reactie op de veld winnende overtuiging dat Ché GUEVARA dood is, heeft Fidel CASTRO afgelopen maand herhaaldelijk gesproken over Ché. De Cubaanse dictator gaf telkens weer de verzekering dat GUEVARA in goede gezondheid verkeert. Hij kon echter onmogelijk onthullen waar Ché zich bevindt.

Een ware Ché cultus is in de maak. Schoolkinderen worden aange-
moedigd om brieven aan Ché te schrijven om hem te sterken in zijn
revolutionaire levensdoel. Steeds vaken verschijnen foto's van GUEVARA
samen met foto's van Camillo CIENFUEGOS. Dit laatste is wel een veeg
teken. Ché keert hierdoor immers in gezelschap van een dode van wie
het overlijden niet onomstotelijk is komen vast te staan. Er ligt
hierin zeker een suggestieve parallel, ook voor het Cubaanse volk.

De uittocht van Cubanen naar de Verenigde Staten werd tenslotte
geregeld. De z.g. operatie "Camarioca" is stop gezet en de operatie
"Varadero" is begonnen. Het "public-relations"-beeld van een groot-
moedige CASTRO, die zijn onderdanen vrijelijk de keus laat om het land
te verlaten, is door de uittocht via Camarioca wel wat bedoezeld. De
haast waarmee duizenden - vaak in kleine schepen slecht weer trotserend
uit Cuba wegvluchten, vertolkte duidelijk de angst van deze mensen
dat een gril van de dictator vroeg of laat weer ontsnapping onmogelijk
zou maken.

Door Cubaanse ballingen in de Verenigde Staten werd de over-
komst van bijna 130.000 bloedverwanten verzocht. De nieuwe regeling
voorziet in de overkomst van drie à vier duizend vluchtelingen per
maand. Met deze frequentie zal de "operatie" dus jaren moeten duren.

Raul CASTRO keerde na een bezoek van anderhalve maand uit de
Sovjet Unie naar Cuba terug. Hij bracht een nieuwe overeenkomst met
zich mee betreffende economische en technologische Sovjet steun aan
Cuba. Het ligt echter voor de hand dat de besprekingen in hoofdzaak
in het militaire vlak lagen. Raul is minister van defensie en hij

had Sergio del VALLE als adviseur meegenomen. Deze is lid van het militair comité en heeft tevens zitting in het Politburo. De Cubaanse gasten woonden de militaire manoeuvres "October Storm" van het

Warchau Pact bij en Raul was in Moskou de eregast bij de plechtigheden ter herdenking van de Sowjet Revolutie.

Raul CASTRO's bezoek aan Rusland en het gelijktijdige bezoek van GROMYKO aan Havanna duiden op een verbetering in de relaties tussen CASTRO en het Kremlin, welke sedert het offer "GUEVARA" en de oprichting van de nieuwe Cubaanse communistische partij is ingetreden.

Bij de militaire oefeningen deelde Raul mede dat een aanval op een der landen van het Warchau Pact door Cuba zou worden beschouwd als een aggressie tegen zichzelf. Een tegenbod van gelijke strekking bleef echter uit. De Sowjet-leiders blijven CASTRO aanmoedigen tot een rapprochement met de Verenigde Staten en dringen aan op een wat voorzichtigere subversie-politiek ten aanzien van Latijns Amerika. De grootste steen des aanstoots in dit opzicht is GUEVARA geweest, maar de wispelturigheid van Fidel CASTRO zelf maakt nog altijd - niettegenstaande de militair-economische greep die de Russen op Cuba hebben - de buitenlandse politiek van Cuba voor het Kremlin een enigszins onberekenbare factor.

Het is in dit licht dat het fêteren van CASTRO's broer door Moskou enige interessante vragen opwerpt. Fidel is en blijft de "hypnotiseur" van het volk, maar noch zijn broer, noch de Russen kunnen er onbewust van zijn dat Raul thans de kroonprins van Cuba is. Raul is bovendien de man die de strijdkrachten - en mét Ramiro VALDES de door de Russen georganiseerde inlichtingendienst - beheerst. Raul's intense loyaliteit aan Fidel dient spreekwoordelijk te zijn en daarom is het onwaarschijnlijk dat de Sowjets onbesuist te werk zullen gaan. Wel zullen zij in Raul een bondgenoot moeten hebben, voorgeval Fidel iets zou moeten overkomen.

BRITS GUYANA

Op 26 mei 1966 zal Brits Guyana onafhankelijk worden. Dit resultaat van de Londense conferentie is een groot succes voor Forbes BURNHAM, de man die de Engelsen door het invoeren van een evenredige vertegenwoordiging mede hebben helpen uitverkiezen als de leider die het volk van Brits Guyana uit de impasse der laatste jaren naar betere tijden moet voeren.

BURNHAM heeft tot nu toe zijn rol goed gespeeld, maar ook de Engelsen verdienen voor de regie en het uitstekend souffleren alle lof. Het staat nog lang niet vast dat de wending ten goede in Brits Guyana een duurzame koerswijziging zal blijken te zijn, maar men is er in ieder geval in geslaagd JAGAN veel wind uit de zeilen te nemen. Ook als de Indische tandarts dankzij het grote geboorteoverschot van zijn rasgenoten in de toekomst weer het roer in handen krijgt, zal het bewind van BURNHAM het land blijvend ten goede zijn gekomen. De chaos en het bankroet waarmede JAGAN zijn regeringsperiode afsloot zijn omgezet in orde en economisch herstel. JAGAN wordt hierdoor als hij reëel is wel verplicht iets beters te bedenken dan leuzen en agitatie. Als hij daarentegen negatief reageert en nóg feller wordt - en helaas zijn er wel tekenen die hierop duiden - dan speelt hij BURNHAM onbedoeld in de kaart en torpedeert hij misschien zijn kansen om nog ooit weer aan de macht te komen.

Voorzichtig optimisme met betrekking tot de toekomst van Brits Guyana is wel verantwoord, en zeker als men het uitgangspunt van 1964 in gedachten houdt.

NEDERLANDSE ANTILLEN

De afgelopen maand bracht in de Nederlandse Antillen weinig nieuwe ontwikkelingen.

In het vakbondswezen bleef de C.F.W. onvoldaan over de uitslag van het referendum onder de werknemers van Henderson. Een nieuwe poging

werd gedaan om de H.W.V. te breken. Het uitblijven van een C.A.O. tussen H.W.V. en Henderson vormde de aanleiding tot een campagne onder de leden van de H.W.V. om zich alsnog te laten inschrijven als lid van de C.F.W. Volgens de C.F.W. had de campagne zoveel succes dat de uitslag van het referendum door de nieuwe machtsverhouding is achterhaald.

De C.F.W. bleef ook actief in het organiseren van werknemers bij kleine bedrijven. Met de C.T.C.-Ceteco, N.V. bereikte zij een overeenkomst die binnen drie maanden tot een C.A.O. zal moeten leiden.

De C.F.W.-afdeling voor kantoor- en handelsonderwijs verkreeg aansluiting bij de International Commercial and Clerical Workers Union.

Peter (Dixie) BLASSE bleef zowel in de mijnwerkersbond als in de Algemene Havenunie een omstreden figuur. Het op 31 oktober gekozen "tweede" bestuur van de U.M.U.C. onder leiding van Willy HAIZE zou een kort geding aanspannen als BLASSE de sleutels van het bondsgebouw weigerde te overhandigen. De directie van de mijnmaatschappij zou de resultaten van het kort geding afwachten.

In de haven trachtte BLASSE verloren terrein te herwinnen, gebruikmakende van de onzekerheid welke onder de havenwerkers heerste omtrent de leiding van de A.H.U. Het beroep van GODETT tegen het vonnis van het Hof van Justitie, waarbij hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden, werd in cassatie verworpen.

De onbereikbaarheid van GODETT en het wantrouwen van de arbeiders jegens de secretaris van de A.H.U., Amadore NITA, zouden voor BLASSE een "come-back" mogelijk kunnen maken. Te verwachten was dat BLASSE - indien het hem niet zou lukken weer een positie in de A.H.U. te verwerven - zou trachten een nieuwe bond in de haven op te richten. Van alle onfortuinlijke evenementen die de arbeidswereld in de Curacaose haven de laatste tijd hebben geplaagd, zou dit wel een der meest onfortuinlijke zijn.

Overigens is de A.H.U. - voorspelbaar - niet in staat geweest inhoud te geven aan het begrip vertegenwoordiging. De C.A.O. die nu reeds enkele maanden van kracht is, is voor de arbeiders nog een gesloten boek. Er is vrijwel geen enkele voorlichting geweest door het bestuur van de A.H.U.

Door de C.B.H. zijn de leden wel ingelicht.

De bestuursleden van de A.H.U. hebben nuttig gebruik gemaakt van de contributiegelden. In de eerste plaats zou NITA er reeds in geslaagd zijn naast zijn salariëring als bestuurslid extra geldelijke voordelen uit zijn functie te verkrijgen. GODETT, die steeds een reputatie van financiële betrouwbaarheid heeft gehad, moet bereid zijn geweest mede uit bondsfondsen de kosten verbonden aan zijn proces te bestrijden. Het gevolg van een en ander is dat onder de arbeiders de overtuiging groeiende is dat het vakverenigingswezen als zodanig uit den boze is. Hiermede wordt het werk van de landsbemiddelaar LAAN helaas teniet gedaan. De dag waarop bindende afspraken de arbeidsvrede in de haven van Curacao voor langere tijd kunnen garanderen, ligt nog ver in het verschiet.

Op Aruba dreigde een conflict tussen de U.P.A. (Arubaanse Havenbond) en de Aruba Metal Company. De moeilijkheden ontstonden in verband met het laden van oud ijzer door eigen mensen, in stede van door de havenarbeiders.

In het politieke vlak werden de Antillen verrijkt met een nieuwe partij de Union Reformista Antilliana. Deze op Christelijk-democratische grondslag stoelende organisatie, heeft zijn levensloop geopend als een initiatief van dissidente figuren uit de Nationale Volkspartij van Da COSTA GOMEZ.

Het partijprogramma van de U.R.A. moet nog verschijnen. Alsdan zal kunnen worden vernomen hoe zij haar Christelijk-democratische stellingen nader preciseert en wat zij in het kader van de Antilliaanse gemeenschap nastreeft.